

Nusos.

Estic a punt d'explotar, però no. He d'aguantar. Amb això puc jo sola.

Vaig a la feina a peu, a veure si així em distrec una mica i em toca l'aire. No m'ho puc treure del cap, però faig un esforç. Miro com camina la gent, els ànecs del riu i travesso el pont. Fa bon dia i això m'agrada. A la feina em distrec. Dono consells que no segueixo i tinc una energia que no trobo fora. M'agrada i m'hi quedaria més hores només per no pensar més en el tema. Quan surto vaig a dinar a casa, miro un capítol de Vis a Vis per descansar, i torno a marxar. Quedo amb unes amigues i anem a fer una volta per Girona. Hauríem de quedar més, penso. És entretingut. Però quan ja portem un parell d'hores recordo el perquè no ho faig. Sempre parlen de temes tan superficials que és difícil que hi participi. Jo no sé distingir marques de pintaungles, ni sé quina talla faig a cada botiga que entrem. I quan em canso, em torna a venir el tema al cap. Sé que és una tonteria, però m'està afectant més del que m'esperava. A vegades inclús sembla que tingui ganes de plorar i tot. Quan va ser l'última vegada que vaig plorar? Ni ho recordo. Porto uns mesos tan absent com trista. Crec que el nus que a vegades sento a la panxa està pujant per la gola.

Vaig a la feina a peu, a veure si així em distrec una mica i em toca l'aire. No m'ho puc treure del cap però faig un esforç. Miro el cel ben blau, la Catedral de fons i travesso el pont. Fa bon dia i això m'agrada. A la feina em distrec. Segueixo donant consells que no m'aplico i tinc una energia que soc incapaç de trobar fora de la feina. Però reconec que a vegades també hi penso quan tinc un moment tranquil. És difícil evitar un tema quan el vols evitar. Sembla que pel simple fet de no voler-hi pensar, et ve més al cap. Pel simple fet de no voler-ho com-partir, et parteix més. Avui vaig a classes de dansa i m'agrada. Segurament és l'únic lloc on la meva energia s'assembla a la que tinc a la feina. Em concentro en els passos, en el ritme, en la música i en el meu cos. És tan complicat que m'apassiona. Tot i que també em frustra a vegades. I quan això passa, hi torno a pensar. No sé què fer perquè marxi. El nus de la panxa que està pujant per la gola cada vegada és més pesant. Últimament em costa fins i tot parlar.

Vaig a la feina a peu, a veure si així em distrec una mica i em toca l'aire. No m'ho puc treure del cap, però faig un esforç. Miro l'aigua del riu, les cases de colors i travesso el pont. Avui no fa bon dia, però ja m'està bé. A la feina no m'aconsegueixo distreure del tema. Avui no dono consells ni trobo l'energia de sempre. Avui el nus em pesa. Està a punt d'arribar als ulls. Dino a casa, miro un capítol de Vis a Vis però no puc descansar. Per què no m'ho puc treure del cap? Espera, que ho intentaré ordenar, a veure si puc fer espai per altres coses.

Vaig a la feina amb cotxe, que avui vaig tard. El nus sembla que em pesa fins i tot per aixecar-me del llit. A la feina em distrec. Dono consells que no segueixo però tampoc tinc massa energia. Dino a casa, miro un capítol i quedo amb dues amigues. És divertit i em distrec. Ens posem al dia i riem parlant de vells temps. Però quan em pregunten pel

tema se me'n va la veu. Crec que no els ho vull explicar però sé que ho he de fer. No em surt. He d'aguantar, que amb això puc jo sola. Elles em pregunten si vull parlar-ne, i automàticament faig *no* amb el cap mirant al no-res. Però el nus ha arribat al cap i em comencen a sortir llàgrimes incontrolables dels ulls. Sort que són les millors i no em diuen res. Només que ho tregui tot. De tant en tant m'acaricien l'esquena o la cama com a mostra de suport. Quan ja no puc més, les miro i em somriuen. No em diuen res. Em costa molt explicar-ho, però sé que ja no puc amb això jo sola. Mai he pogut. I si ho he de compartir, és amb elles, ho sento. Amb una paciència infinita m'escolten i m'intenten acompanyar mentre desfaig el nus. Realment és això: un nus, un pensament llarguíssim que sempre dona voltes allà mateix, al centre. Què o qui hi ha al centre? No és cap sorpresa. Crec que ja està tot, o quasi tot. Ja ho pensaré aquesta nit si hi ha més. Però en tot cas sembla tot molt més petit quan ho treus i ho comparteixes. Això em preocupava? Només a casa, que són elles, la meva comunitat, el meu espai segur, s'ha desfilat tot.

Vaig a la feina a peu, a veure si em toca l'aire. Ja quasi no em ve al cap. De fet, m'he d'esforçar per pensar-hi i comprovar que tot està en ordre. Miro l'entorn, però també l'oloro i l'escolto. Aquí sempre hi ha hagut ocells? Fa bon dia i això m'agrada. A la feina m'ho passo bé. Dono consells que m'estic començant a aplicar i tinc una energia que procuro mantenir fora. La solució començava per compartir-ho?

Amili